

Gyűjtő: DORNER DALMA

Gyűjtés ideje: 1972.

TART.: SONOGYSZENTPÁL ÉS VARGASKÉR KÖZSÉGEK
FÖLDRAZSI NEVEINEK EREDETE (PÁLYÁZAT)

3 lap, 3 rajt

FÖLDRAZSI TARTÓ: SONOGYSZENTPÁL
VARGASKÉR

SZÁMÍTATÓ: XXVIII

PAPÍRIPARI VÁLLALAT

KISKUNHALASI GYÁRA

LELTÁRKÖMÉS

ÁTVEZETVE AZ EGYSÉGES LTK. 2092-es TÉTELE ALÓL

Jelige: IFJU GÁRDA

SOMOGYSZENTPÁL ÉS VARJASKÉR
KÖZSÉGEK FÖLDRAJZI NEVEINEK
EREDETE

/történelmi pályázat/

SOMOGYSZENTPÁL FEKVÉSE

Szentpál és Varjaskér a XVII. sz. végén az itt talált és később ide-hozott népelem a mai két község területén tömörült össze egyszerű falu alakjában. Mint két falu egyenes vonalban, párhuzamosan haladó hosszú házsorból áll. A két házsort Tótszentpálon a nyugati soron a Lábodi-csapás, a templom és az iskola helye szakítja meg. A keleti soron a házhelyek folytonossága a Varjaskérré átmenő uton-amint itt mondják: a közön - törik meg. Varjaskéren is ilyen az utca. Itt a keleti sor megszakítás nélkül halad, a nyugati sor folytonosságát megszünteti a két községet összekötő átjáró, a köz.

A házak Szentpálon is, Varjaskéren is a sorban helyezkednek el, így maguk mögött széles utcát hagynak. Szentpálon a házsorok vége északról a Nagyberembe fullad. Délről a volt jobbágyok telkei és a volt kántorföldek állják útját a véget nem érő terjeszkedésnek. Az utca a főbb közlekedési vonaltól távol esik, Csömend 6, Kéthely 8 km. Varjaskéren szintén meg van az egyenes, széles utca. Délről a paraszti birtok akadályozta az utca növekedését, északról a település ideje alatt a mai rét még víz alatt állt. Nem lehetett az utcát tovább vezetni, mert régen a mai első házig csónakon lehetett a berekből feljutni. A falu északi szélén fekvő rét esős időben ma is vizenyős. Szentpálon is gondot okozott a víz. A nyugati utcásor 10-12 háza helyén csak 1912 után kezdtek építkezni. Nemcsak azért, mert a házhelyekhez akkor jutottak hozzá, hanem azért is, mert a házak építéséhez szükséges területek nem voltak elég szárazak. Innen van, hogy régen felülről számítva az első ház a Hosszu-féle ház volt.

A déli falu végén a 18 napos lakások megépültek ugyan, de azok is gondot okoztak gazdáiknak vízáradások, vagy nedves esztendő idején. A két község közelsége régen meghozhatta volna az összeépülést, de a köztük lefolyó vízlevezető árok és annak nedves környéke, továbbá Nagyberem vizének szabályozása előtt a Balaton felől lenyomuló víz elháríthatatlan akadályt jelentett. Tótszentpál települése tehát nem utcás, mint például Kéthelyé, hanem vízmenti.

A község helyének kiválasztását befolyásolta az új telepesek szláv lelkialkata, akik szerették ezeket a vízmenti területeket. Hozzá tehetjük itt még a gazdasági körülményeket. Nem volt kívánatos, hogy a különben is kevés szántóterületből településre is foglaljanak le művelésre alkalmas részeket. A gazdasági viszonyok és térviszonyok később a lakosságot az utcák fejlesztéséhez vezették. Régen a két község között a közlekedés a falu déli részén bonyolodott le. Ha valaki fogaton akart egyik faluból a másikba eljutni, kellett mennie a község egész hosszában, s onnan újra fel a másikba. Kettős fáradságos munka volt ez a nehezen járható, sáros uton.

A bajon úgy segítettek, hogy a két község utca-sorait alkalmas helyen a múlt század hatvanas éveiben általmenő uttal áttörték. Az összekötő utat köznek nevezték el.

A mai italbolt és óvoda között korábban bozótos, gondozatlan terület feküdt. A község központjában a helyzet így nem maradhatott, ezért szántófölddé alakították át. Felső részéből a rendelkezéssel kapcsolatban a múlt század hatvanas éveiben szükség miatt kialakították a kis utcát, aminek nevét legutóbb Jókai utcára változtatták. Később az idők folyamán rendezés történt. A telek északi be nem épített részét eladták házhelyeknek. Ezeken épült fel a mai Tánccsica utca északi házsora.

A község korás illetőleg ugyanaz az eredmény. Ma tudományosan elfogadott, általános felfogás, hogy az országból valahány község van, amely egy szentnek a nevét viseli, mind a templomvédő szentjéről kapta a nevét. Ez az elnevezési eljárás a XIII. és XIV. században volt szokás. Adva van tehát a község keletkezési ideje. Mindezek kifejtéséhez következőt kell megjegyezni: A községek névadásának egyik módja az volt, hogy a XIII. és XIV. században, hogy a település lakóai templomuk védőszentjéről nevezték el községüket. Többek között így kapta nevét megyénkben Somogykiliti - Szent Kletisről, a III. vértanu Páparól, Kaposszentbenedek - Szent Benedekről. Községünkben is hasonló eset áll fenn. Itt a szent neve Szentpál. 1743-ban egyházlátogatást tartottak Szentpálon. Az eljáró hivatalos bizottság a többi között azt is feljegyezte: megállapítjuk, hogy a falun kívül is van egy részben romladozó, részben romokban heverő igen régi templom. Emberi emlékezetet meghaladó idő óta Szent Pál a védőszentje. Csak azt nem tudták, vajon remete Szent Pál-e, vagy Szent Pál apostol. Uténjárásra kiderült a szóbanforgó szent nem remete Szent Pál, mert a pálosoknak nem volt itt kolostoruk, tehát csak általános emberi településnek, községnek volt a temploma. Vagyis ezek szerint Szent Pál apostol adta a nevét nemcsak a templomnak hanem a községnek is, és hogy a névadás nem ujkeletű, azt bizonyítja az a tény, hogy a bizottság a templomot "ecclesia anti guissima" - nak, igen régi templomnak nevezi. Így válik érthetővé, hogy amikor 1748-ban ismét volt hivatalvizsgálat, miért szorult magyarázatra, hogy a templom védőszentje nem Szent Pál hanem Pádusi Szent Antal. Az új telepesek nem ismerték a múltat, ezért tették meg a templomuk védőszentjévé Pádusi Szent Antalt. A püspök előzetes tudomása nélkül, ugyanis az egyház község előreláthatólag nem járult volna hozzá. 1534-ben a község még fenállott - Sulyok Balázs tulajdona. 130 év múlva találkozunk újra nevével. 1666-ban szerepelt a Panonhalm-i bencések által összeállított tizedjegyzékben a neve /Sankó tulajdona/ 1690- Petó László tulajdona. 1695-óta Ezsterházy birtoka lett a legújabb időkig. 1690 idején a török hódoltság utáni összeírásban Szentpál 6, Vajjaskér két házból álló puszta.

A török veszedelem is elmúlt, mint annyi más nemzet életében. A két régi község helyett másik kettő alakult. Új népség, új helyen építettek fel, de a községek nevét nem változtatta meg.

SOMOGYSZENTPÁL

/A község helye a történelemben./

Somogyszentpál község a Grénichtől számított keleti hosszúság 17 fok 26 perc 30 másodperc, és az egyenlítőől számított keleti szélesség 46 fok 37 perc 40 másodperc-46 fok 38 perc között fekszik annak a nagy homokvájnak nyugati felső oldalán, amely a Balatonnál a somogyi Nagyberekkel kezdődik, és egészen a Drávaig húzódik. Északról Balatonfenyves, keletről a téskai berek, nyugatról a Sári-patak a Sári berekkel és a Sári dombokkal, délről a Csöwend-i erdők és szántók határolják. Voltaképpen nem is egy, hanem két községből áll, az 1929-ben egyesített régi Tótszentpálból és Varjaskérből. A két községet földrajzilag csak egy kis patak választja el egymástól. Nyelviileg, gondolkodásban mindkét falut közös származású illlyenek nevezett délszláv utódok lakják, akiket a magyar történetírás "Tótóknak" nevezett, ellenében a déli horvát területeken lakó fajtestvéreiktől. Somogyszentpál a legutóbbi időkig a forgalomtól, a nagyvilágtól elzárt terület volt. Még az 1925. évi közgazdasági tájékoztató /áll. LT. Kaposvár/ is azt írja róla: minden forgalomtól távol fekszik. Nem így áll a helyzet ha a terület általános település szempontjából vizsgáljuk. Ebből a szempontból azt kell mondani, hogy a környék valószínűleg évezredekkel ezelőtt lakott vidék volt. Nem szólva arról, hogy a Balaton vidéke már a rómaiaknak is kedvenc tartozkodási helyük volt. Még sokkal korábban is emberlakta terület volt, de a konkrét bizonyító adatokat megsemmisítették, megbízható írásbeli értesüléseink azonban vannak. Amikor a nagyberék Őv-csatornáját 1906-ban ásni kezdték, az árok töltéséhez földet kellett szállítani. Némelykor meszebbről is, így került sor a prévazi domb megbolygatásához. A dombban néhány száz emberi és ló-csontvázat valamint sok vasból készült kardot és egyéb harci eszközöket találtak. /Andorfi Márton volt Somogyszentpál-i lakósz. szavai/ A leletekkel senki sem törődött, a kiásott földet együtt a partba került a legnagyobb része. Kb. negyven darabot Széchényi grófnak / Marcali / ajándékozott a vizmester. Hasonló dolgok voltak Varjaskér határában is. A határárkot az Őv-csatornával összekötő mellékcsatorna ásása közben. Ez a mellékcsatorna nincs messze a varjaskéri csapásuttól, nagyrésze a mekotai rétek mögött húzódik. A szóban forgó út vonalában rengeteg rendszeren és szabályosan kifaragott és átlukasztott kődarabokat találtak, amelyeket a halászok a háló aljára nehezékeknek használtak. Ebből arra lehet következtetni, hogy tiszta víz volt ezen a területen, mocsár, sás, nádas nem borította, Ezenkívül felszínre került számtalan réz, bronz, vas halászó szigony, valamint csónakok, fejszék és székelykés /1954/ Amikor a magyarság új hazájában megtelepedett, hamarosan megjelent a Balaton környékén is, mint állandó telepés. Mutatja az a körülmény, hogy területet neveztek el a törzs nevével a mai Varjaskér község neve alatt. Ezért nem is lehet feltűnő ha a község neve már a XIV. századbéli pápai tizedjegyzékben is előfordul. A Zichy okmánytár is említi, valamint az 1536-os évi adólajstromban is szerepel. 1599-ben Török István tulajdona, a török hódoltság utolsó évtizedeiben Sankó Miklós jóságga /a Rákoczi felkelés idején is Sankóé volt./ A Szatmári békekötés után Tótszentpáltól elvált önálló közigazgatási terület. 1726-ban a Harrach grófok tulajdona. 1743-ban a kéthelyi Hunyady család ül Varjaskér birtokába, egészen a jobbágyság megszűnéséig. Somogyszentpál-Tótszentpál esetében már nem ilyen egyszerű a dolog.

Az első világháborút követő háztelek- és földreform törvények végrehajtása ként 1924 és 1925 között megnyitották a régi temető helyén az Új, ma Petőfi utcát, majd 1947-ben a Szabadság utcát. Mindháromnak jellegzetessége, hogy a Fő utcával a/Kossuth Lajos utcával/párhuzamosan halad. Rövid egyenes vonalú település. Az utcák délen a mezőkbe torkolnak. Északról a Kéthelyre vezető út közvetítésével összekapcsolódnak a Kossuth utcával. Ezért beszélhetünk Somogyszentpálon is utca hálózatról.

Kiegészítésül megemlítjük még, hogy a Kossuth Lajos utcának egyrészében a nyugati házsor magasabb szinten fekszik, mint a Keleti. Jelenleg nem olyan feltűnő mint egykoron. Ezért nem lehet ezen a részen árkot nyitani, a víz az utca közepén folyik tovább. A leszaladó esőt kísérő homok lassan feltöltötte. A régiek azonban jól tudják, milyen volt a helyzet, milyen nehézséget jelentett teherrel megrakott szekereknek az udvarokba való felvontatása.

Varjaskérnek is van újabb települése. A község egyetlen utca vonalában folytatódik mintegy két km távolságban dél felé az utolsó Varjaskéri háztól. 51 házból álló kis községnek is mondhatjuk. Részben kétsoros település. A keleti házsorok az utca keleti felében magasabban fekszenek mint a nyugatiban. Találhattak volna alkalmasabb telepet is annak idején. A hivatalos használatban Varjaskérnek Árpád utca a neve. A nép nyelvén Kisperjésnek hívják. A népi névadásához az élet humora adta meg az alkalmat. Tóth Pál /^{megalkalmazott} gulya nevé: Pávcsó/ terjedelmes terfogatu Varjaskéri ember volt. A Nyirben szőlő birtokos. Innen nem itálosan, de jókedvében szokott hazatérni. Dravecz János új telepes az új telepen kapott házhelyet 1922-ben a temetőtől délre. Amikor házat építette, Tóth Pál az építkezés előtt elhaladva munkások ~~közé~~ felvidítésére elkezdte dalolni a : Kint lakom én Kisperjésen, a pusztai karámban - kezdetű, akkori divatos nótát. Ugyan-ezt tette a később érkezett új lakókkal is. A név rajta maradt az új településen.

Varjaskér 4km távolságra esik a csömendi köves uttól. Bogdán György állítása szerint Somogyszentpála mai Gyulvesz-i dülőben feküdt volna állításukat a szántás közben már régebben ott előkerült leletekre alapozzák. /edénycserép, vaskulcs/.

Veszprém püspöki lt. egyházlátogatási jegyzőkönyv 1743:Varjaskéren van egy nagy templom. Tornya romos a falun kívül, de közel hozzá. Ma kb. 1 km-re fekszik a rom az utolsó keleti soron fekvő háztól, akkor messzebb volt, mivel a falu is kisebb volt. Somogyszentpálon is van a falun kívül egy romos templom nagyon rég óta. Szt. Pál tiszteletére épült. Vallásos ténykedés nincs benne. Itt pálos kolostor nem volt, a templom plébánia templom volt, tehát körülötte község, emberi település volt. /levéltári adat./

Tótszentpáli dülő nevek jelentése

/A falu lakossága a török hódoltság után délszláv eredetű./

A dülő és helynevek szláv eredetűek és jelentésük is szláv. Az 1930-as években új kataszteri felmérés során sok dülőnév magyar, vagy más jelentésű elnevezést kapott.

- 1./ **Briszta-vodá = tiszta víz** - A falu északi részén az Öv-csatorna alatt legelő és részben szántóföldi dülőt neveztek így. A talaj fehér homokhordalék, berekrésze az Öv-csatorna elkészítése előtt víz feküdt, így az esős években majdnem mindig, máskor az év legnagyobb részében. Mivel a talaj fehér homok, a víz mindig tiszta volt. Ha fel is kavarták percek alatt letisztult a víz és mindig le lehetett látni egészen a fenékre. Ezért is kapta ezt az elnevezést.
- 2./ **Kira = Kiroviná = körises** - A fent említett briszta-vodái dülőnek déli irányban való folytatása. Az ut mellett a víz szélén sok kőrifa volt. Jelentését a dülő innen kapta.
- 3./ **Kolapriná = kenderföld** - A fent említett 1., 2. pontban jelzett dülőnek a falu fölött észak-keleti, szintén bereknyulvány, de jótermő földterületét nagyon kicsiny, - ugyanevezett nadrágszűj parcellákra fölosztották, - hogy minden családnak jusson belőle, mert kender termelésre nagyon alkalmas volt. Innen az elnevezés. A falu lakossága ugyanis kezdetől fogva szorgalmas kender és lentermelő volt. A kender és a len feldolgozásában pedig mesteri, a lenvászon készítésében, szövésében mintás diszítésében művészi volt.
- 4./ **Topolik = langyos víz** - A 2. pontban a Kira-i dülő nyugati részén legelő volt, mely nagyon sokszor ezen a részen víz alatt feküdt. Kora tavasszal a szőlőhegybe kijárva, lábbeliüket levetve, mezitláb gázoltak át a sekély és ezért hamar felmelegedett vizen. A lanyha, langyos víz miatt lett a dülő neve.
- 5./ **Domb-hát** - Az Öv-csatorna alatt a falu határának

északnyugati részén egy lösz-hordalék. Mivel a homokos és magasabb fekvésű talaj szőlőtermelésre volt alkalmas, itt telepítették az első szőlőket. -Híres volt a "háti szőlőkben a puderalás"/a lányok szüret előtti szőlő őrzése, szláv nyelven való hujjogató ésenek, amivel jelezték a legényeknek, hogy melyik pincénél tanyázik kint a nagylány a szüretig./

6./ Brezik=Erjezovina= berekfás

- A dombháti dűlőnek déli folytatása. Sain-
tén szőlőket telepítettek itt, de a vizes
területeken sok berekfa élt. Innen a dűlő
elnevezése.

7./ Prévaz=Pré-voz-Prieljivoz=
első szekér

- Ezt a területet az Eszterházy herceg hit-
bizományi birtoka volt. A dombháti lösz-
homok dombnak délnyugati irányban egy ma-
gassabb dombbal való befejezése volt ez.
Ezen a dombon az Eszterházy hercegnek volt
egy juh- és szilaj-csorda ahkla. Körös-kör-
ül nagy kiterjedésű legelő és kaszáló te-
rült el. Ezt a részt a falusiak a legtöbbször
bérkaszáló címén használták. A bérszé-
na, dézsmaszéna vagy rész-széna elsőszeker-
ét ide kellett összehordani, a Herceg-i
akolhoz. Ezért kapta ez a terület a Prévaz
nevet. /E dombról sokszor szállítottak ho-
mokat uradalmi építkezésekhez, a homok
bányászás során több esetben török-korabeli
katonai sirokra bukkantak./

8./ Sár-gát a Sári-gát

A Prévazi-i dűlő alatt délre egész Boronkái-
ig a falu nyugati határa mentén erősen lá-
pos, mocsaras terület húzódik végig. A nyu-
gati víz-levezető csatornák építése után
nagyon jó, bőségesen szénatermő rét létesült
de annakelőtte járhatatlan, lápos terület
volt. A nyugati kéthelyi határ-Hunyady bir-
tokát képező Sári-pusztá fekvő. Hogy a
tótszentpáliak nyugati irányban Kéthely
felé tudtak közlekedni ezen az iszapos, lá-
pos területen Sári-pusztá irányában gátat
kellott építeniük. Első esztendőikben, egy év
ben többször is, mert a víz elhordta vagy
elnyelte. Majd a rétekek mellett keleti
irányban mindig magasabban fekvő szántó-
területeknek alkalmas dűlőket is nagyrész-
ben Sári-dűlőknek neveztek.

9./ Mljáká= Mlijáká=Pocsolyás - Egy szűk kis patak-ér víztől táplált terü-
letét, mely csak disznólegelőre volt alkal-
mas - neveztek így. Majd később tőle nyugat-
ra elfekvő szántó területet is mlijákói dű-
lőnek neveztek. / A néphagyomány szerint
egy vándor köszörüs kocsiával a faluba

jövet elkerült ebbe a pocsolyába. Mihály nevű két éves kisfia belefulladás és állítólag azért nevezték Mihályka= Mljéka-dülőnek ezt a helyet. Nem ez a valószínű, hanem az előbbi. -Ezt a népi hiedelmet 1930-ban 82 éves korában elhunyt Vörös Istvántól, elhunyt apai nagyapámtól hallottam - mondta Vörös József Somogy-szentpáli lakos./

10./ Rasztina=Szelistye=Tölgyfás = Falucska. - A felu mellett közvetlen nyugatról a mai temető, majd 1922-ben kiosztott házhelyek területét nevezték így. Állítólag a hercegi belső-major egy része is ide tartozott, ahol óriási évszázados tölgyfák voltak, de ahagyomány szerint itt volt a középkori település, a felu is. Ezt a falut a középkori okmányokban a temploma védőszentjéről Szent Pálról nevezték el. Az újja település után a falu ugyan megtartotta a régi Pál nevet, de a szlávok által kedveltebb Pádulai Szt. Antal lett az eredetileg sárból és fából épített kis templomuknak a védőszentje és az máig is. Így az a visszás helyzet áll fenn, hogy a falut egy szentről nevezik, mely általában más községekben a falu a templom patrónusa, de a templom mégsem az Ő tiszteletére épült. A név a középkorból a templom védőszentjépedig a hódoltság utáni időből származik.

11./czéria = czeroviná = Cserfás. -

A falutól délre igen nagy kiterjedésben jó minőségű szántó-területet nevezik czériai dülőnek, melynek déli részén kissé laposabb területen Cserfa tanázott.

12./ Susány 2 Susovina * Nyárfás. -

Ez a terület az Eszterházy birtok déli részét képezte. Sz uradalomnak nagy majorja, pusztája volt itt. A jellegzetes uradalmi csapások, utak mentén hatalmas jegenyenyárfák sora húzódott. Ezen fák jellegzetes tulajdonsága, hogy majdnem teljes szélcsendben is a magasba törő ágai és levelei a legkisebb levegő-mozgást is érzékeltetik mert levelei állandóan mozognak, finoman susognak.

Ez a legrégebbi hagyományból származó dülő elnevezés nem mindig feküdt hivatalos térképeken, de közfelfogásban és a közhasználatban mindig így nevezték.

V A R J A S K É R

A község középkori eredetű. Hódoltság alatt teljesen elpusztult. Ker=keer-nek nevezték. A Varjas előnevet csak a hódoltság után kapta: a hagyomány szerint erdős, berkes környéke miatt nagyon elszaporodtak a varjak, ezért innen származik a név. A középkori település valamivel délebbre a mai un. Vár-i dűlő területén a régi Varjaskér-i temető és a benne lévő középkori templomrom körül. A hódoltság utáni település északabbra került, Szentpál közvetlen szomszédságába, közelebb a berekhez, melynek lecsapolására és hasznosítására telepítette őket ide a két földesur: Tótszentpált az Eszterházy hercegek, Varjaskért pedig a Hunyady grófok birtokolták, tehát a két községnek más-más volt a földesura. De a két falu lakossága egy helyről eredt, teljesen ugyanaz a fajta, ugyanazokkal a tulajdonságokkal és népi szokásokkal. A két falut egymástól csak egy kis patakocska választotta el. Közlekedő kerületük, mely ősztől tavaszig majdnem járhatatlan volt a feneketlen sár miatt - neve "Szoka" volt - ez nem olyan sár, mint a lápos terület, hanem ragadós, kocsikerekektől dagasztott kötő-sár.

- 1./ Med-kuti = Kuta= Sarokba - Ez a terület nagyrésztben legelő, sós nádas nyugati részén szántóterületet foglal magába, mely a falutól északra keletre az Őv-csatorna és a Táska-i határ-árok szögletétől, sarkától húzódik délre.
- 2./ Mikota - A fenti területnek a községhez közelebb fekvő a falu keleti kertek aljával határos és attól délre fekvő területét nevezték így.
- 3./ Felsőkuta - Az első pontban elírt területtől nyugatra, közvetlen a falu fölött elterülő terület volt.
- 4./ Vári-dűlő - A középkori falu mellett a berekszélben árokkal, sáncokkal körülvett kis katonai erőd volt ezen a területen, hódoltság alatt a lakosságnak egyidejű oltalmat nyújtott, majd teljesen elpusztult. A tőle keletre húzódó Táska-i határárok építése, valamint föld-töltés készítése során nemcsak törökkori, hanem azt megelőző középkori sirmaradványokat és az edényeket, eszközöket találtak.
- 5./ Szlivány= Szlivoviná=szilvás - /Talán szilvás./- Nagy kiterjedésű berek, majd kaszáló, de ezzel párhuzamosan észak- déli irányban húzódó szántóterületet nevezték ezzel a dűlővel.

6./ Duga-Gustya = Hosszan nyuló, sűrű

- A falutól déli irányban Csüمند község vezető ut két oldalán km-ek hosszúságában az ut mindkét szélén hosszibozot, sűrűség volt. Innen kapta az a földterület azt a dülői elnevezést.

7./ Liba-gyök

- Ez a terület nagyon sivar terméketlen rész, libalegeltetésre alkalmas.

8./ Polány

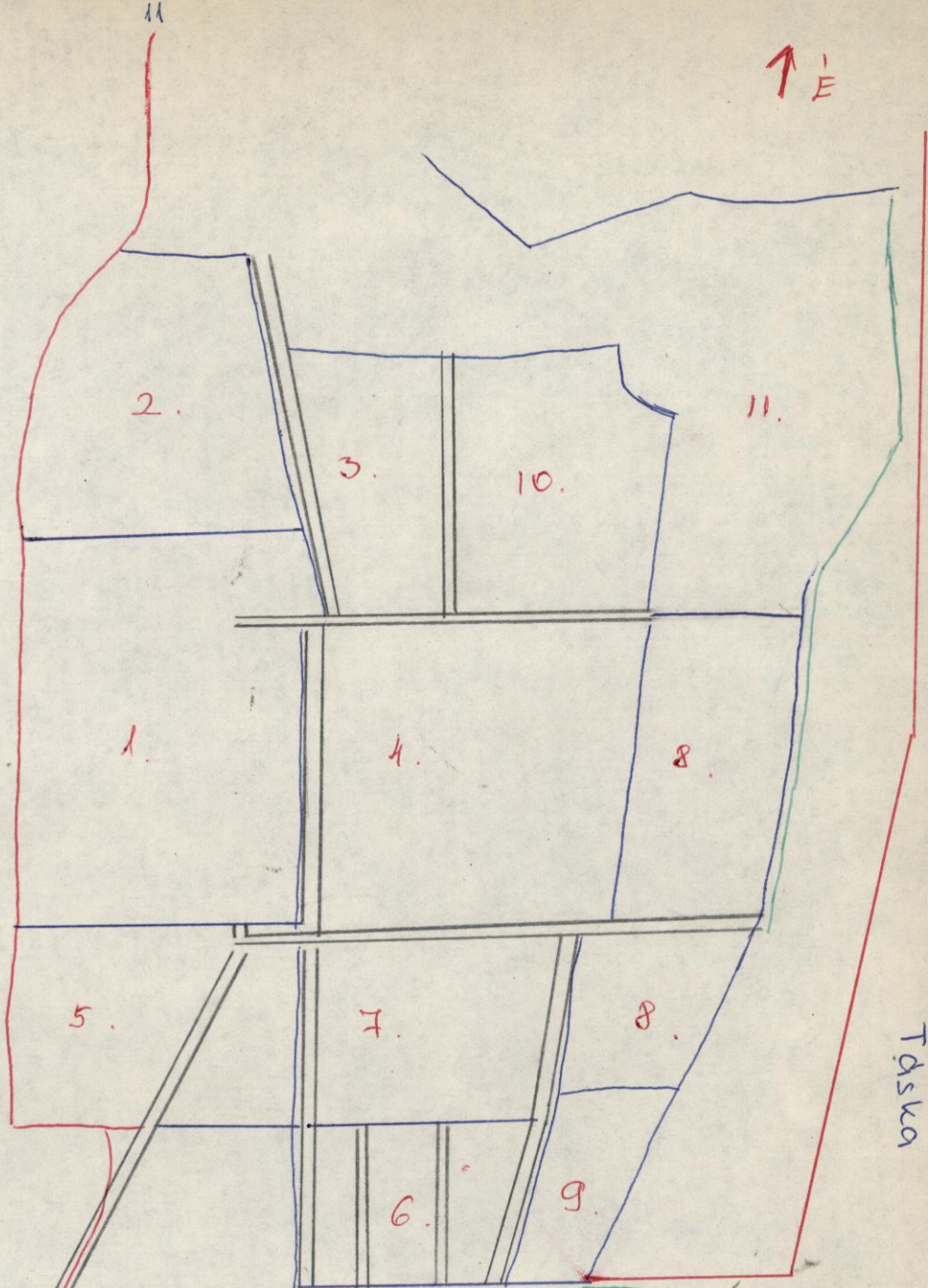
- A fent említett dülőterület folytatása, mely erősen homokos, futóhomok, vízben nagyon szegény. Száraz esztendőben majdnem terméketlen, de alkalmas időjárási viszonyok mellett híres rozstermő terület volt.
-

Varjaskér

1. Beltelek
2. Kútai
3. Kútai-föld
4. Mikota
5. Nádas
6. Temető
7. Mikota-alatti
8. Berekre
9. Udri
10. Felső-kútai
11. Berek
12. Sliványi
13. Nyíri-pusztai
14. Duga-gusztya
15. Liba-gyöp
16. Irtds-poldnyi
17. Poldnyi

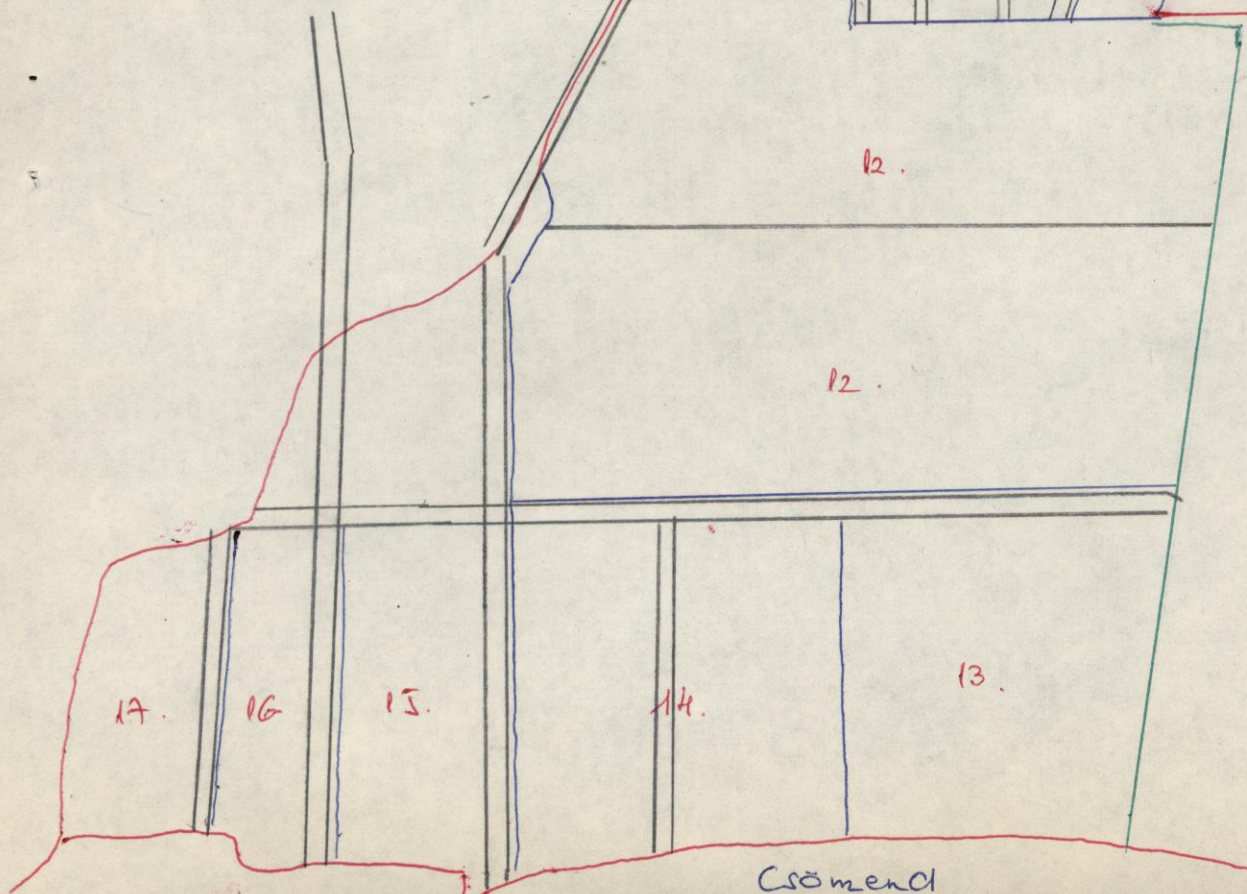
Tótszentpál

A község déli az
1859. évi térkép szerint

Táska

- 1 falu határ
- 1 árók
- 1 út, dűlő-út
- 1 dűlő-határ

Csömenél

Somogysszentpál

utca - hálózata

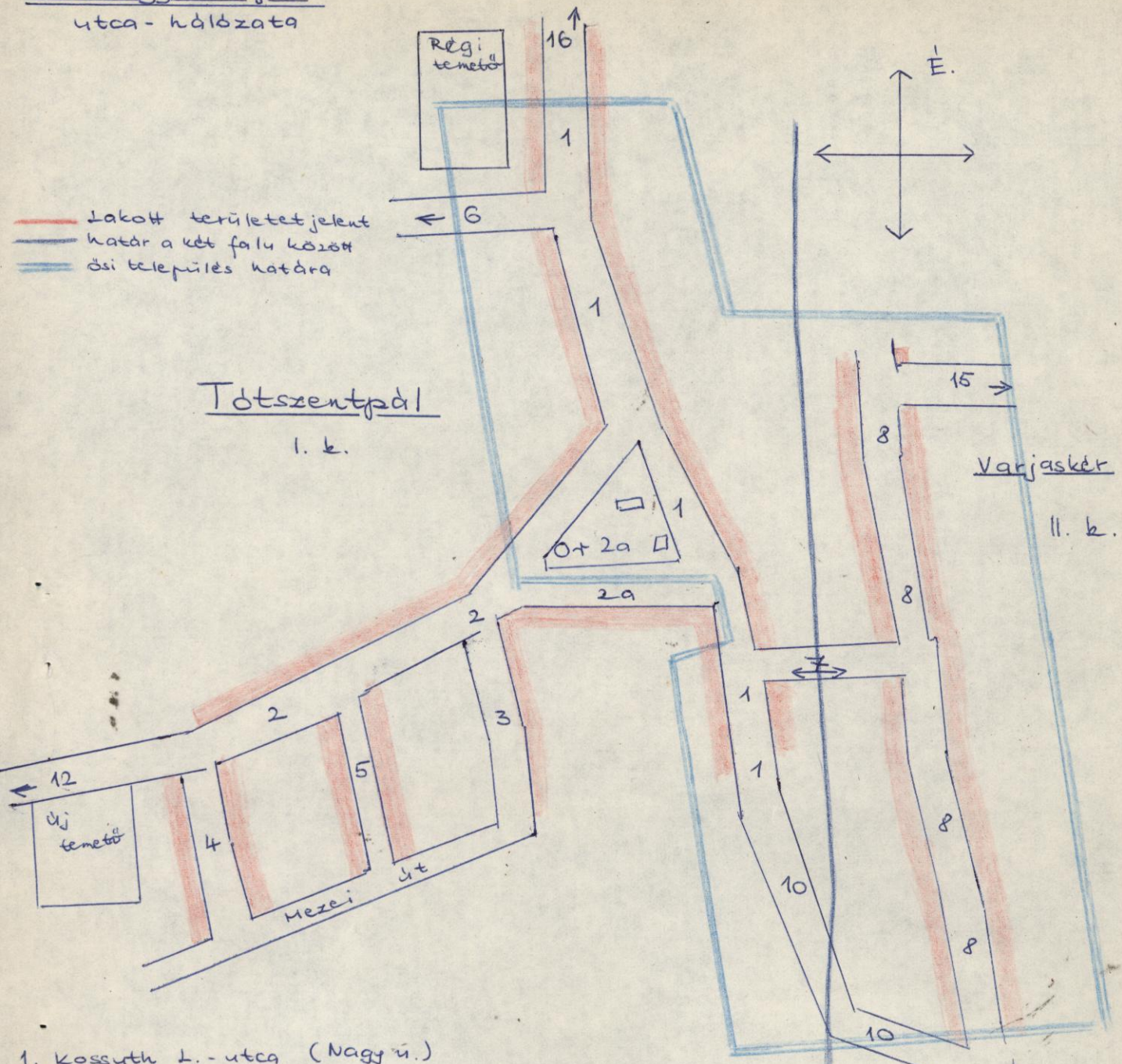
- lakott területet jelent
- határ a két falu között
- ősi település határa

Tótszentpál

I. k.

Varjaskér

II. k.

1. Kossuth L. - utca (Nagy ú.)
2. Táncsics utca
- 2/a Kossuth tér
3. Jókai utca (Kis - u.)
4. Petőfi utca (Új. u.)
5. Szabadság utca
6. Lábodi v. Bera - csapás
7. "Köz" (Újabb út a két falu között)
8. Ady E. utca (II. k. Varjaskér)
9. Árpád utca (Kisperjés)
10. Eredeti út a két falu között
11. Út Varjaskér és Kisperjés között
12. Út Kéthely felé
13. Út Csömend felé
14. "szliváni" csapás (út a mezőbe)
15. "Mekotai" csapás (út a mezőbe)
16. "Briszta - vodai" csapás (út Nagyberék felé)

